

Sv. Nuno Alvares Pereira – portugalski narodni junak i karmelićanin

(24. lipnja 1360. Cernache do Bonjardim, Portugal – 1. travnja 1431. Lisabon, Portugal).

Nuno Alvares Pereira praotac je plemićke porodice Brigantini koji su bili vladari Portugala i Brazila. Njegov otac don Alvaro Goncalves de Pereira je bio veliki Meštar jednog ogranka Viteškog Reda sv. Ivana Jeruzalemskog. U dobi od trinaest godina preselio se na dvor kralja Ferdinanda Portugalskog i započeo je vojnu karijeru. Još kao dijete cijenio je legende o kralju Arturu i kao Galahad, želio je ostati u celibatu i služiti svome vladaru. No, u sedamnaestoj godini je bio oženjen djevojkom iz visokog plemstva - Leonora de Alvim – i s njom je imao troje djece. Sa 27 godina je ostao udovac. Već u 23 godini postao je general i komandirao je portugalskom vojskom. Uživao je opće poštovanje i sa

svojom vojskom je došao do pobjede u bitci kod Atoleirosa. Na taj način Portugal je napokon izborio svoju neovisnost od drugih kraljevstava Pirinejskog poluotoka.

Godine 1422. došlo je do velikog obrata koji je bio veliko iznenađenje za cijeli kraljevski dvor: Nuno je osnovao novi samostan karmelićana u Lisabonu, gdje je povukao za ostatak svoga života. Postao je brat redovnik uzevši ime br. Nuno od Svete Marije. Dana 1. travnja 1431., točno na Uskrs, čitao je Muku po sv. Ivanu i kada je pročitao odlomak: "Evo ti Majke", umro je.

Cijeli dvor je prisustvovao njegovom pogrebu u karmelskom samostanu u Lisabonu. Već tada proglašen je od naroda nacionalnim herojem i svecem. Njegovi potomci su vladali Portugalom do 1910. Papa Benedikt XV. odlučio je službeno potvrditi štovanje Nuna koje je bilo rašireno u narodu. Progasio ga je blaženim, 23. siječnja 1918. Papa Benedikt XVI. ga je progasio svetim 26. travnja 2009. U općem

U općem

kalendaru njegov blagdan se slavi 1. studenog. U Portugalu se slavi 6 studenog, a u našem Redu slavi se 1. travnja.

Sv. Nuno se odlikovao mnogim krepostima. Nakon smrti svoje supruge odlučno je odbijao ponude za ponovnu ženidbu. Svojom hrabrošću odlikovao se u mnogim ratovima. Ali se u njega uz vojničku hrabrost našla duboka i iskrena pobožnost. Prije bitke zaprosio bi pomoć s neba naglašavajući da pobjede zahvaljuje Bogu. Posebno je štovao Blaženu Djevicu Mariju.

Njezina je slika krasila barjake, koji su vodili njegove čete u boj. Uoči njezinih svetkovina postio bi o kruhu i vodi. Nakon što je izvojevao pobjede u bitkama ostavljao bi svoj mač u Marijinim svetištima u karmelskim crkvama. Žarko je štovao Presveti Sakrament Tijela i Krvi Kristove. Blagdan Tijelova proslavljao je svake godine velikom svečanošću. Djelotvorno je promicao slavu Presvetog Sakramenta dajući od svoga imetka za crkvene potrebe. Posebno se pripravljaio na sv. Pričest i iz Euharistije je crpio snagu. Kada je stupio u Karmelski Red nije htio postati svećenikom jer se u svojoj dubokoj poniznosti smatrao nedostojnim svećeništva. Plemić i vojskovođa kao karmelićanin skupljao je milostinju i obavljao je najteže službe u samostanu. Umro je u devetoj godini svoga redovničkog života.

Molitva:

*Gospodine Bože naš,
Koji si nadahnuo sv. Nuna da napusti nasilje oružja
i da prigrli redovnički život u Marijinom Redu,
podaj nam, po njegovu zagovoru,
milost evanđeoskog odricanja
da bismo se potpuno predali služanju tebi.
Amen.*

